

CHĂM SÓC NHƯ LAI

Một lần, Đức Thế Tôn cùng thầy thị giả Anan ghé thăm một tu viện nhỏ ở ngoại thành Ca Tỳ La Vệ. Ngài bỗng nghe tiếng rên xiết từ một am tranh. Bước vào, Ngài thấy một tỳ kheo nằm co quắp trên chiếc giường tre, tấm mền mỏng rung theo từng hơi thở hôn hển, đứt quãng. Đức Thế Tôn ngồi ngay xuống, ân cần cầm tay người bệnh mà hỏi:

-Thầy đau yếu ra sao?

-Bạch Thế Tôn, con bị bệnh kiết, rồi từ hôm qua, bị cảm hàn.

-Các thầy khác đâu?

-Bạch Thế Tôn, các thầy đã đi khát thực cả. Mấy ngày nay các thầy cũng thay phiên ở lại giúp con, nhưng con thấy mình vô dụng nên xấu hổ, áy náy, xin các thầy cứ đi khát thực.

Đức Thế Tôn bèn truyền thầy Anan hái lá thuốc, nấu nước, soạn y áo sạch, rồi đích thân Ngài cùng thầy Anan phụ giúp tắm rửa, thay y phục sạch sẽ và thoa bóp cho vị tỳ kheo lâm bệnh.

Khi về lại tịnh xá, Đức Thế Tôn nhóm chúng mà dạy rằng:

-Này các thầy tỳ kheo, khi gặp kẻ cô đơn bệnh hoạn, đói khổ, các thầy hãy hết lòng giúp đỡ. **Các thầy chăm sóc người bệnh, cũng là chăm sóc Như Lai.**

Chỉ một lời dạy đơn giản mà bao hàm vô lượng từ bi.

Nỗi khổ của chúng sanh mà Ngài đã thấy, như những mắt lưới trùng điệp bủa vây đàn cá nhỏ nhoi. Chúng sanh bệnh, chẳng phải chỉ là thân bệnh đói nghèo thiếu thốn, mà tâm bệnh do phiền não chướng nạn cũng hành hạ khôn lường. Muốn cứu giúp, an ủi khổ đau này, ta phải có trái tim lớn với cánh cửa luôn mở rộng, để ban vui cứu khổ bằng khả năng mà ta có thể.

Biển khổ mênh mông thì khả năng bao nhiêu là đủ?

Không cần chờ phải có tiền đầy túi, có lúa đầy nhà đâu! Hạt giống nhân-ái trong trái tim lớn kia luôn tìm ra phương tiện để tạo khả năng. Những Hội Từ Thiện khắp nơi trên thế giới, lớn hay nhỏ, đều đã chứng minh điều đó. Chỉ cần trái tim ta khởi lên được những nhịp đập thồn thức trước nỗi đau của người, là ta đang cùng đau nỗi đau ấy. Đã cùng đau, bản năng ta, ắt tìm phương chữa. Tự lực không đủ thì kêu gọi tha lực.

Có phải, ai trong chúng ta cũng từng nghe những tiếng kêu gọi này?

Có người nghe, thì đáp. Có người nghe, rồi quên. Nhưng hề gì, muôn người, muôn loài, vốn chẳng đồng khi chưa nhận diện được bản tâm, thì xấu tốt, khen chê, bện lòng chi phê phán.

Chỉ xin mở lại trang kinh có những giòng nhắc nhở tránh điều ác:

“Chớ coi thường con rắn nhỏ, vì nọc độc của nó có thể hủy diệt bạn!”

Từ đây, suy ra về điều thiện:

“Chớ coi nhẹ một điều thiện nhỏ mà không làm vì chẳng phải chỉ nhiều điều thiện nhỏ sẽ kết thành thiện lớn, mà khi làm điều thiện, có thể ta sẽ khơi dậy được Phật tánh, do vô minh che lấp.”

(...)

Huệ Trân

(Tào-Khê tịnh thất, một ngày mưa gió, tháng ba, 2012)

Nguồn: Hophap.net.